

Vaarweekend in Molkwerum – Friesland mei 2010.

Al verschillende jaren trekken we mee met SKK naar Friesland tijdens het verlengde weekend van OH Hemelvaart. Dit jaar was dat niet anders gepland. Maar een week voordien koos Lieve er voor om een korte cursus te volgen die ze al een hele tijd wilde volgen en net tijdens dat weekend werd gegeven. Okee, dan maar alleen met Ferre. “Ik ga niet mee”, meldt die doodleuk aan de telefoon. “Hoezo, niet mee? Jij gaat

elk jaar mee!” repliceer ik. Maar er is niets aan te doen. Ik zal moederziel alleen naar het verre Friesland moeten rijden.

Woensdag 12 mei.

Het is koud, regenachtig en druk onderweg die woensdagmiddag. Leve de GPS die me feilloos naar de camping leidt. De wapperende SKK-vlag is van op de straat te zien. Ik rijd het stuk weiland op dat ons is toegewezen. Filip en Ron komen al aangelopen om aan te geven welke plaats het beste is. In de tavernen van de camping vind ik Wilfried en Josée en Cois met zijn vrouw; uiteraard slurpend aan een donker Belgisch biertje. Ik schuif mee aan tafel, bestel een schotel en een glas om de innerlijke mens te versterken. Het is buiten eerder novemberweer; guur, grijs, winderig. Geen weer om gezellig buiten te zitten keuvelen. Ik heb wat achterstallig leeswerk meegebracht en dat kan ik dan ook rustig aanvatten. Ik ril al bij het idee om in een tentje te moeten slapen, zoals Norbert en Krista, die tegen het vallen van de avond hun stulpje aan het opzetten zijn.

Donderdag 13 mei.

De ochtend is nog steeds grijs, koud en winderig. Ron plant een korte tocht langs het kanaal aan de binnenzijde van de IJsselmeerdijk naar Stavoren. Vandaar zullen we over het Johan Friso kanaal en de Morra varen om langs de Kruisvaart en de Gronzen naar de camping terug te keren. Goed voor 17,5km. We dachten in Warns een cafeetje te vinden om iets warm te kunnen drinken, maar de oude waterkaarten zijn niet meer correct zodat we dat cafeetje mislopen. Aan de jachthaven is het café dicht, dus stoppen we aan de brug van Warns om snel-snel onze boterhammen binnen te werken en terug te vertrekken om het niet té koud te krijgen. Filip sukkel nog steeds met de rug en keert al langs de Fenke rechtstreeks terug naar de camping. Om half drie slepen ook wij onze kajaks de camping op. Nog wel wat vroeg om al op

café te gaan, dus vouw ik mijn fietsje uit en maak een toertje door het mooie Friese landschap; eerst naar Hindeloopen, waar toch heel wat volk rondrentelt. Op het IJsselmeer wordt gesurft dat het een lust is, met kites en met zeilen. Het wirwart door elkaar. Via Koudum keer ik terug.

's Avonds herhaalt zich het ritueel van de vorige dag: met enkelen gaan eten in het restaurantje van de camping en daarna cocoonen in de camper vanwege 'te koud om buiten te zitten'.

Vrijdag 14 mei.

Een zonnetje tracht enige warmte over ons uit te stralen. Martinique en Maya vinden het zelfs al weer om buiten te ontbijten, net zoals Norbert en Krista en Jozef. Zij kunnen ook niet anders met hun tentjes op de wei.

Over de dijk lonkt een spiegelglad IJsselmeer. Met de hele groep steken we over naar Hindeloopen. Er is zo goed als geen wind en golven zijn er zo goed als niet te bespeuren. We varen de haven binnen en Wilfried informeert of we kunnen versast worden: 1,75 euro per boot! Hallo? Daar kunnen we elk een pint van gaan drinken! Dus wij terug het grote sop op om aan de andere kant de boten over te leggen op het kanaal. Op de dijk genieten we van onze picknick – wat een verschil met gisteren – en het uitzicht over het meer en enkele beginnende surfers.

'Is dat nu een vrouw in de surfpak?'

'Waaraan kan je dat nu zien?'

'Ze heeft wel een paardenstaart.'

'Dat zegt niks.'

'Ik vind vrouwen in zo'n strak pak wel iets hebben.'

Zulke conversatie wordt er gevoerd tijdens het verorberen van de meegebrachte boterhammetjes.

Terug op het water, varen we door Hindeloopen en zo naar de Nieuwe Vaart. Daar kan er gesplitst worden in een groep die terug wil naar de camping en een groep die nog een stukje meer wil doen. De groep die terug wil is het grootst; de groep die verder wil bestaat uit ... één persoon, ik dus. Dat heb je als je vaarmaatje je in de steek

laat. Maar ik laat het niet aan mijn hart komen en geniet van het varen, de omgeving, het weer... Ik vaar naar Workum en de Lange Vliet naar een klein kanaaltje: de Heijemer Dolte en de Heidenschapstervaart. Twee prachtige vaartjes voor mij alleen en veel wegduikende vissen die gestoord worden in hun gesoes in de zon. Eenmaal moet ik overdragen. Er is een steigertje om uit en terug in te stappen. Via het piepkleine,

door en door stille dorpen Brandeburen kom ik terug op de Fluessen. Terug op groot water, heerlijk! Er staat een plezante deining en ik besluit om over de meren terug te varen in plaats van de kaarsrechte kanalen langs Koudum. Zo kom ik aan het kleine

kanaaltje dat Filip gisteren al nam, de Fenke. Langs waar ik op mijn dooie gemakje terug naar de camping vaar. Onderweg blijkt mijn GPS te zijn uitgevallen; dat ding vreet batterijen dat het niet mooi meer is. Ik blijf 35 km gedaan te hebben, al voel ik daar toch niet zoveel van. Op de camping eindelijk het grote ronde-stoelen-gebeuren met Cois in de rol van 'kelner' om rond te gaan met chips en andere knabbels, glazen bij te vullen als die half leeg dreigen te komen enz. Ondertussen maken de honden er een spelletje van om rond onze kring te racen. Misschien wilden ze 'zakdoek leggen' spelen. Maar die mensen wilden alleen maar wijn en bier en knabbels naar binnen werken.

Ik ben geen goed clublid, ik weet het, ik wil mijn leesvoer uitkrijgen en daarom kruip ik 's avonds weer lekker knus in de camper in plaats van te 'socialyzen' met de rest van de aanwezigen. Sorry jongens, maar mijn boek was erg spannend.

Zaterdag 14 mei.

Zon, wolken en wind vandaag. Ron wil het kalmpjes aan doen en ook anderen zien het IJsselmeer niet zo zitten. Zij zullen langs het kanaal aan de binnenzijde een korte toer maken.

Norbert, Martinique, Wilfried en ik kiezen toch het ruime sop! Eens we achter de beschutte instapplek uitkomen, dobberen we zalig op de golven! Dit heerlijke gepeddel doorheen de golven duurt drie kwartiertjes. Dan zijn we aan de haven van Stavoren. Aan de eerste sluis geeft men niet thuis, dus gaan we nog een kilometer verder buitengaats op en neer springen op de golven naar de andere sluis waar we mee worden versast. Dan is het tijd voor koffie en zetten we ons op een terrasje. Onze boterhammen laten we nog even in de tassen steken. Martinique gaat er al snel vandoor want zij wil 's middags nog een wandeling maken. Als wij aan de kajaks

zitten met onze boterhammen komt een groepje vaarders langs. Nu pas! Er volgt een wisseling: Martinique was al terug naar de camping, maar Jozef gaat nu met ons mee. Bedoeling is om via de kanalen naar Hindeloopen te varen en dan weer over het IJsselmeer naar de camping. Als we op dezelfde plaats als de dag ervoor aankomen op de dijk in Hindeloopen, ziet het meer 'zwart' van de surfers. We pauzeren even en Jozef besluit langs het

kanaal naar de camping terug te varen. Norbert, Wilfried en ik duiken nog een keer de golven in om het laatste stuk te overbruggen. Het is veel moeilijker om de gele boeien te vinden dan gisteren. Ze deinen mee op en neer en tegen de schuimkopjes zijn ze bijna niet te zien. Maar het is weer genieten van de eerste tot de laatste golf. Het water is koud, het spat soms rond onze oren, maar het deert ons niet. Ik maak me geen zorgen dat ik om zou kunnen gaan – dat kan altijd wel eens gebeuren – maar

wel dat ik geen surfpak aan heb en het dan wel eens erg koud zou kunnen krijgen. Gelukkig gebeurt er niets en komen we terug aan in de luwte van 'ons strandje' aan de camping.

Vanavond gaat zowat de hele groep eten in het restaurant van de camping. Er zal kinderdisco zijn en men heeft de ruimte gehalveerd. Met twintig eters zit het restaurantje al bijna helemaal vol. Dat kan niet goed gaan en ... inderdaad. Al snel zijn er twee eters gedoopt met 'den blonde van Affligem' die van de plateau van de jonge kelner schoof en liggen twee flesjes met het kostbare nat aan diggelen op de grond. Onze jongen is helemaal de kluts kwijt en neemt de bestelling niet goed op zodat die even later door de bazin in eigen persoon wordt overgedaan. Louis en zijn vrouw Sonja die iets later kwamen en een tafeltje met twee hebben, worden helemaal vergeten en terwijl aan onze tafel al desserts worden geserveerd, zitten zij nog steeds te grollen van de honger. Gelukkig wordt dit ook rechtgezet. Oef, toch nog goed afgelopen.

Zondag 15 mei.

Iedereen loopt er wat doelloos bij. Er wordt niet meer gevaren, maar het weer betert en betert. En net nu moeten we allemaal opkramen. Allemaal, behalve Jef en Mai, want die blijven altijd nog een dagje langer. Toch heb ik geen zin om al om 10 uur op te krassen en ik haal mijn fietsje nog een keer boven om een toertje te maken. Deze keer fiets ik eerst naar Stavoren en dan met nog een extra lus terug naar de camping. Daar is al bijna iedereen ingepakt en weggereden, ik kan nog net Filip met zijn gezin uitwuiwen. Ik maak toch nog tijd om een koffietje te maken en er even bij te gaan zitten; genietend van eindelijk wat warmer weer.

Tegen de middag kraam ik dan ook maar op om de lange weg terug aan te vatten. Zo alleen op weekend gaan heeft toch ook voordelen; je doet je eigen zin, want je moet met niemand rekening houden, alleen met jezelf!

Pol Van Damme